

PASAULES BESTSELLERS

JP DELANEY

IDEĀLĀ SIEVA

VISS, KAS IR TAVS,
REIZ PIEDERĒJA VIŅAI...

JP DELANIJS

IDEĀLĀ

SIEVA

JP DELANEY

THE
PERFECT WIFE

JP DELANIJS

IDEĀLĀ

SIEVA

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-312.4
De 286

Copyright © 2019 by Shippen Productions Ltd.
This translation published by arrangement with
Ballantine Books, an imprint of Random House
a division of Penguin Random House, LLC
All rights reserved

JP Delaney romāna "Ideālā sieva"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-930-4

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

Veltits T. K.

"Kad Pigmalions redzēja, kā šīs sievietes izturas, viņš sajuta pretīgumu par daudzajiem trūkumiem, kurus daba piešķirusi sieviešu dzimumam, un ilgu laiku nodzīvoja vecpuišī bez sievas, kas dalītu viņa gultu."

OVIDIJS

"METAMORFOZES"

"Kas cits gan ir mīlestība, ja ne alternatīvs apzīmējums, ar kuru raksturot pozitīvu atbalstu?"

B. F. SKINERS

WALDEN TWO

1

Tu atkal redzi to pašu sapni – to, kurā jūs ar Timu atrodaties Džaipurā, lai svinētu Divali svētkus. Visur, kur vien jūs skatāties, pie visām durvīm un logiem, karājas laternas un sveces, dzirksteļo brīnumsvecītes un spuldzītes. Pagalmi ir kļuvuši par zibošiem liesmu saulesargiem, un ieeju tajos ieskauj sarežģīti krāsainas rīsu pastas raksti. Bungas un cimbāles dun un šņāc. Padevušies troksnim un apjukumam, jūs slīdat līdzī pūlim cauri tirgum, kur tirgotāji no visām pusēm jums stiepj pretī saldumu traukus. Paklausot impulsam, jūs apstājaties pie tirgotavas, kur kāda sieviete izkrāso sejas ar skaistiem hinduistu rakstiem, kamēr no viņas otām plūstošā sandalkoka smarža sajaucas ar skāņo, piparoto kordīta smaku no petardēm un – grauzdētu Indijas riekstu aromātu. Kamēr viņa apglezno tevi ar prasmīgiem un ātriem triepieniem, garām padejo jaunu vīriešu bariņš ar zili nokrāsotām sejām un kailu, muskuļainu ķermeņa augšdaļu; viņi atgriežas, lai dejotu tikai tev, un viņu sejas izteiksme ir nāvīgi nopietna. Un tad pašās beigās sieviete uzzīmē tev uz pieres punktu tieši starp

acīm, atklājot, ka sarkanais punkts apzīmē precētu sievieti, tādu, kura zina itin visu pasaulē. – Bet es to nezinu, – tu iebilsti, gandrīz atraudamās, baidoties, ka vari aizvainot kāda vietējā jūtas, un tad tu sadzirdi Tima smieklus un ieraugi kārbiņu, kuru viņš izņem no kabatas, un, vēl pirms Tims ir nometies uz viena ceļgala, turpat visa šī trokšņa un jucekļa vidū, tu zini, kas tas ir, ka viņš tiešām gatavojas to izdarīt, un tava sirds plūst vai pāri no prieka.

– Ebija Kalena, – viņš iesāk, – kopš briža, kad tu iebrāzies manā dzīvē, es zināju, ka mums ir lemts būt kopā.

Un tad tu pamosties.

Tev sāp visas malīņas. Vistrakāk sāp acis, jo spožā gaisma duras tavās smadzenēs, nepatīkamā sajūta galvā savienojas ar stīvumu kaklā, un tavs ķermenis ir jutīgs visa mugurkaula garumā.

Aparāti pīkst un dūc. Slimnīca? Vai tu esi cietusi nelaimes gadījumā? Tu mēģini pakustināt rokas. Tās ir stīvas – tu tik tikko spēj saliekt tās elkoņos. Spītējot sāpēm, tu pasniedzies un pieskaries sejai.

Tavu skaustu apkļauj apsējs. Droši vien tu esi cietusi kādā nelaimes gadījumā, taču tu nespēj to atcerēties. Tā gadās, tu sev saki, juzdamās kā apreibusī. Cilvēki atgūstas pēc avārijas un neatceras trieciena brīdi un pat ne to, ka atradušies automašīnā. Galvenais ir tas, ka tu esi dzīva.

Vai Tims arī atradās automašīnā? Vai viņš sēdēja pie stūres? Un kas noticis ar Deniju?

Iedomājoties par to, ka Denijs vai Tims varētu būt gājis bojā, tu gandrīz noelsies, taču izrādās, ka tu to nespēj. Tomēr aparāta pīkstēšana mainās, un tas dara uzmanīgu māsiņu. Zils slimnīcas formastērps – sievietes viduklis – nozib garām acu līmenī, kaut ko sakārto, taču tev ir pārāk sāpīgi pacelt galvu, lai palūkotos uz viņu.

– Viņa ir pamodusies, – medmāsa nomurmina.

– Paldies Dievam, – nosaka Tima balss. Tātad viņš tomēr ir dzīvs. Un tepat, pie tavas gultas. Tevi pārņem atvieglojums.

Tad parādās viņa seja, kura uzlūko tevi no augšas. Viņš ir ģērbies tāpat kā vienmēr: melnos džinsos, vienkāršā pelēkā sporta kreklā un baltā beisbola cepurītē. Taču viņa seja ir bāla, grumbas dziļākas nekā jebkad agrāk.

– Ebij, – viņš ierunājas. – Ebij. – Viņa acis pieplūst ar asarām, un tev tas šķiet satraucoši. Tims nekad neraud.

– Kur es esmu? – Tava balss ir piesmakusi.

– Tu esi drošībā.

– Vai tas bija nelaimes gadījums? Vai Denijam nekas nekaiš?

– Ar Deniju viss ir kārtībā. Es paskaidrošu vēlāk.

– Vai mani operēja?

– Vēlāk. Es apsolu. Kad tu būsi stiprāka.

– Es esmu stiprāka tagad. – Tā ir patiesība. Sāpes jau tagad atkāpjas, galvā vairs nevalda migla un apjukums.

– Tas ir neiedomājami, – viņš nosaka, vērsdamies nevis pie tevis, bet gan medmāsas. – Apbrīnojami. Tā ir viņa.

– Man bija sapnis, – tu saki. – Par to, kā tu mani bildināji. Tas bija tik jauki. – Tu saproti, ka to panāk anestēzija. Tā padara visu spilgtāku. Kā tas teksts no lugas. Kā tur bija? Kādu mirkli vārds nedodas rokā, taču tad ar teju sāpīgu piepūli tu atceries.

Es atkal raudāju, lai redzētu sapni.

Tima acis atkal piepildās ar asarām.

– Neskumsti, – tu viņam saki. – Es esmu dzīva. Nekam citam nav nozīmes, vai ne? Mēs visi trīs esam dzīvi.

– Es neskumstu, – viņš nosaka, smaidīdams caur asarām.

– Es esmu priecīgs. Cilvēki raud arī tad, kad ir priecīgi.

Protams, tu to zini. Tomēr, pat par spīti sāpēm un anestēzijai, tu saproti, ka šīs nav asaras, kas liecina par to, ka viss būs kārtībā. Vai tu esi zaudējusi kājas? Tu mēģini pakustināt pēdas un sajūti, kā tās zem segas lēnām un stīvi reaģē. Paldies Dievam.

Šķiet, ka Tims ir pieņēmis lēmumu.

– Man tev kaut kas ir jāpaskaidro, mana mīļā, – viņš nosaka, saņemdamas tavu roku. – Kaut kas ļoti sarežģīts, taču tev tas ir jāuzzina nekavējoties. Tas nebija sapnis. Tā bija augšupielādēšana.

2

Vispirms tu iedomājies, ka tev tas viss rādās – ka nereāls ir pašreiz notiekošais, nevis sapnis par viņa izteikto bildinājumu. Kā tas var būt? Tas, ko viņš tev tagad saka – tehnisku jēdzienu virknējums par prāta failiem un nervu tīkliem –, šķiet vienkārši bezjēdzīgs.

– Es nesaprotu! Vai tu gribi teikt, ka ar manām smadzenēm kaut kas ir noticis?

Tims papurina galvu. – Es gribu teikt, ka tu esi mākslīga. Gudra, ar apziņu... bet mākslīgi radīta.

– Bet man nekas nekaiš, – tu samulsusi iebilsti. – Paklau, es pateikšu tev trīs nejauši izvēlētus faktus par sevi. Mans mīļākais ēdiens ir anšovu salāti. Pagājušajā gadā es dusmojos vairākas nedēļas, jo manu iemīļotāko kašmira jaku bija saēdušas kodes. Es eju peldēt teju katru dienu... – Tu apklusti. Tava balss tā vietā, lai atspoguļotu augošo paniku, ir kļuvusi garlaicīga un gārdzoši monotona. Tā ir Stīvena Hokinga balss.

– Jaka tika saēsta pirms sešiem gadiem, – Tims saka. – Tomēr es to paturēju. Esmu paturējis visas tavas mantas.

Tu blenz uz viņu, cenzdamās visu aptvert.

– Laikam jau man tas neizdodas īpaši labi. – Viņš izņem no kabatas papīra gabalu. – Te būs... es to uzrakstīju mūsu ieguldītājiem. Varbūt tas palīdzēs.

BIEŽĀK UZDOTIE JAUTĀJUMI

J: Kas ir kobots?

A: "Kobots" ir saīsinājums no vārdiem "kompanjons robots". Pētījumi liecina, ka kobota klātbūtne var mazināt sāpes pēc mīļa cilvēka aiziešanas, sniedzot mierinājumu, sabiedrību un emocionālu atbalstu sēru periodā.

J: Ar ko koboti atšķiras no citām mākslīgā intelekta formām?

A: Koboti ir īpaši radīti tam, lai būtu empātiski.

J: Vai ikviens kobots būs unikāls?

A: Ikviens kobots tiks radīts individuāli, lai precīzi atveidotu mīļotā cilvēka ārējo izskatu. Sociālo tīklu ieraksti, teksti un citu dokumentu kopums tiks izmantots, lai izveidotu "nervu failu", atspoguļojot konkrētā cilvēka īpašības un raksturu.

Tur ir vēl daudz vairāk jautājumu, taču tu nespēj koncentrēties. Tu ļauj papīra lapai izkrist sev no rokām. Tikai Tims būtu varējis iedomāties, ka lietišķu jautājumu un atbilžu saraksts palīdzēs tikt galā ar kaut ko tādu.

– Tā ir tava nodarbošanās, – tu atceries. – Tu radi mākslīgo intelektu. Bet tam drīzāk ir sakars ar klientu apkalpošanu... ar virtuālajiem sarunbiedriem...

– Tieši tā, – viņš tevi pārtrauc. – Es strādāju ar šo pro-

blēmas aspektu. Taču tas bija pirms pieciem gadiem – tavas atmiņas ir novecojušas par pieciem gadiem. Kad es pazaudēju tevi, sapratu, ka bēdas ir svarīgāka vajadzība. Viss šis laiks aizgāja, lai dabūtu tevi līdz šai stadijai.

Ir vajadzīgs kāds brīdis, lai tu aptvertu viņa teikto. Bēdas. Tu tikai tagad saproti, ko viņš cenšas pateikt.

– Tu gribi teikt, ka es nomiru. – Tu blenz uz viņu. – Tu gribi teikt, ka patiesībā es nomiru – kad? Pirms pieciem gadiem. Un tev izdevās mani atdzīvināt šādā veidā.

Viņš neatbild.

Tevi pārņem izjūtu mudžeklis. Protams, neticība. Bet arī šausmas, iedomājoties par viņa bēdām, par to, ko viņam vajadzējis pārdzīvot. Vismaz tev tas ir ticis aiztaupīts.

Koboti ir īpaši radīti tam, lai būtu empātiski.

Un Denijs. Tu esi palaidusi garām piecus gadus no viņa dzīves.

Iedomājoties par Deniju, tevi pārņem pazīstamās skumjas. Skumjas, kuras tu apņēmi atbīdi malā. Un gan skumjas, gan to atbīdīšana malā šķiet tik normālas, tik ikdienišķas izjūtas, ka tās nevar būt nekas cits kā vien tavas individuālās izjūtas.

Vai tad var?

– Vai es varu pakustēties? – tu apjautājies, cenzdamās piecelties sēdus.

– Jā. Sākumā tu jutīsies stīva. Uzmaniģi...

Tu tikko esi pamēģinājusi nolikt kājas uz grīdas. Tās aizslid dažādos virzienos, vārgas gluži kā mazam bērnam. Tims tevi notver pēdējā brīdī.

– Vispirms vienu kāju, tad otru, – viņš piebilst. – Pārnes svaru uz katru pēc kārtas. Tā jau ir labāk. – Viņš pietur tevi pie elkoņa, lai ļautu tev atgūt līdzsvaru, kamēr tu dodies pie spoguļa.